Sfânta mare muceniţă Marina (17 iulie) şi Sfântul mucenic Emilian din Durostor (†362) (18 iulie)

Materiale despre Sfânta mare muceniţă Marina:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-mare-muc-Marina-(17-iul)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Marina+muceni%C5%A3%C4%83

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Marina

***

Materiale despre Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Emilian-din-Durostor-(18-iul)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Emilian+mucenic

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Emilian

***

Sfânta mare muceniţă Marina a trăit în Antiohia Pisidiei, fiind fiica unui oarecare Edesim, slujitor al idolilor păgâni. Murind mama sa, Marina a fost încredinţată unei femei din afara cetăţii, să o crească. La vârsta de 12 ani a aflat de la creştinii din sat despre Hristos, dorind să primească şi ea cununa muceniciei. Ajungând la 15 ani, a fost pârâtă la dregătorul cetăţii, Olibrie, că nu se închină idolilor. După ce a fost prinsă şi închisă, dregătorul a chemat-o la judecată. Minunându-se de frumuseţea ei, i-a cerut să-i fie soţie, dar pentru că nu a renunţat la Hristos, a fost supusă la chinuri. Mulţi păgâni au crezut în Hristos şi au fost apoi ucişi pentru că i-a impresionat tăria cu care Sfânta Marina a rezistat în faţa chinurilor. În final, pornindu-se cu mânie, dregătorul i-a tăiat capul Sfintei mari muceniţe Marina.

***

Sfântul mucenic Emilian de la Durostor a fost fiul lui Sabbatianus din orașul Durostor (Silistra de astăzi) și a primit cununa muceniciei în timpul împăratului Iulian apostatul (361-363). A fost unul din sfinții ieșiți din rândurile strămoșilor noștri, unul din mucenicii care au pătimit pentru Mântuitorul Iisus Hristos pe pământ daco-roman. Astfel, în luna iulie a anului 362 a sosit în Durostorum prefectul Capitolin, care avea poruncă de la împărat să cerceteze în ce măsura păgânismul sporește în acest oraș. După ce a intrat în templu și a adus jertfă zeilor, Capitolin s-a întâlnit cu conducătorii orașului care l-au asigurat că în orașul lor nu există creștini. În acest timp, în ziua de 18 iulie, Emilian, un soldat creștin din armata romană a Dunării, a luat un ciocan și strecurându-se în templu a răsturnat altarele de jertfă, a sfărâmat statuile idolilor și s-a întors acasă fără ca cineva să îl fi văzut. Fiind adus înaintea lui Capitolin, Emilian a mărturisit că este creștin, fapt pentru care a fost osândit la moarte prin foc. Emilian a fost dus în afara orașului, aproape de malul Dunării, unde soldații prefectului l-au aruncat pe un rug aprins. Însă, Emilian a rămas nevătămat de foc și rugându-se și mulțumind lui Dumnezeu a adormit cu pace. Soția lui Capitolin, fiind creștină în taină, a rămas pe lângă locul acela și a dat trupul Sfântului mucenic Emilian creștinilor din oraș care l-au îngropat în locul numit Gedina. O parte din sfintele moaște se găsesc în Catedrala mitropolitană din Silistra (Bulgaria). Pe teritoriul țării noastre, părticele din moaștele Sfântului mucenic Emilian se găsesc la Galați, la Catedrala episcopală din Slobozia, și în Biserica "Nașterea Maicii Domnului" din cartierul Drumul Taberei din Capitală.

Acatistul Sfintei muceniţe Marina

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Tropar: Mielușeaua Ta, Iisuse, Marina, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc și pe Tine cântându-Te, mă chinuiesc și împreună mă răstignesc, și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană primește-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

***

Condacul 1

Frumoasă floare crescută între spinii idoleşti şi împodobită cu frumuseţi sufleteşti, având minte cu bună înţelegere şi inima aprinsă de văpaia dragostei dumnezeieşti, Sfântă mare muceniţă Marina, vorbeai mereu de Mirele tău Hristos şi de veşnica împărăţie, aşteptând cu dorire să-ţi jertfeşti viaţa şi să te uneşti cu El, pentru care îţi cântăm: ***Bucură-te, Sfântă Marina, mare muceniţă a lui Hristos!***

Icosul 1

Născută fiind din părinţi de bun neam, dar necredincioşi, de copilă ai rămas orfană de mamă, iar tatăl tău Edesie, slujitor idolesc, te-a dat spre îngrijire la o femeie în afara cetăţii, de la care ai învăţat şi te-ai întărit în credinţa în Dumnezeu. Pentru aceasta îţi zicem aşa:
Bucură-te, floare aleasă dintre spinii idoleşti;
Bucură-te, că ai dorit Domnului să-l slujeşti;
Bucură-te, că la doisprezece ani în Hristos ai crezut;
Bucură-te, că dulceaţa învăţăturii creştine bine ai cunoscut;
Bucură-te, că pe Mirele Hristos L-ai dorit fierbinte;

Bucură-te, că ai început să urmezi ale Lui cuvinte;
Bucură-te, că nimic dintre cele pământeşti nu mai cugetai;
Bucură-te, că numai de numele lui Hristos grăiai;
Bucură-te, că ai dorit viaţă şi veşnică fericire;
Bucură-te, că ai urât deşertăciunea lumii şi a ei rătăcire;
Bucură-te, că ai crezut în Cel ce a făcut cerul şi pământul;
Bucură-te, că aceasta ai mărturisit cu cuvântul;
Bucură-te, Sfântă Marina, mare muceniţă a lui Hristos!

Condacul 2

Tatăl tău Edesie, auzind că ai primit credinţa cea sfântă a creştinilor, a început să te urască şi te socotea ca pe o străină, dar tu, punându-ţi nădejdea în Dumnezeu, îl rugai pe Tatăl Ceresc să te ajute şi să te întărească pentru a-L putea mărturisi, strigându-l: ***Aliluia!***

Icosul 2

Când ai fost de cincisprezece ani, mergând la câmp să vezi oile tatălui tău, eparhul cetăţii, mai marele şi crudul Olimvrie a trecut pe acolo şi, văzându-te, s-a rănit la suflet de frumuseţea ta, întrebându-te cine eşti. Iar tu plină de curaj i-ai răspuns că eşti creştină şi mireasa lui Hristos, pentru care-ţi zicem aşa:
Bucură-te, că pe eparh în cale L-ai întâlnit;
Bucură-te, că pe Dumnezeu L-ai mărturisit;
Bucură-te, că eparhul s-a rănit de frumuseţea ta;
Bucură-te, ca să-ţi afle numele dorea;
Bucură-te, că Marina i-ai spus că te numeşti;
Bucură-te, că pe Domnul Hristos i-ai spus că-L iubeşti;
Bucură-te, că închinării la idoli nu te-ai învoit;
Bucură-te, că sufletul cu rugăciunea ţi-ai împodobit;
Bucură-te, că eparhul auzind s-a tulburat;
Bucură-te, că în cetate cu grele chinuri te-a înfricoşat;
Bucură-te, că de munci şi de cazne te bucurai;
Bucură-te, că pe tiran cu înţelepte cuvinte îl înfruntai;
Bucură-te, Sfântă Marina, mare muceniţă a lui Hristos!

Condacul 3

Eparhul cetăţii, scoţându-te la judecată, privea cu plăcere la frumuseţea ta şi cu glas amăgitor te îndemna să jertfeşti zeilor spre a-ţi cruţa tinereţea; dar tu, fericită Marina, aveai mintea la Dumnezeul cel Adevărat şi cu mare glas ai strigat: ***Unul este Dumnezeu - Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, Dătătorul de viaţă căruia-l cânt: Aliluia!***

Icosul 3

Auzind această mărturisire a ta, Sfântă Marina, Olimvrie te ademenea prin cuvinte înşelătoare să-i fii soţie, făgăduindu-ţi din toate dulceţile lumii, dar tu cu bărbăţie l-ai defăimat, iar pe Hristos, Mirele tău, L-ai lăudat, chemându-L în ajutor; pentru care tărie a ta te lăudăm aşa:

Bucură-te, că silnicia tiranului cu tărie ai biruit;
Bucură-te, fecioară, că la necuraţii idoli n-ai jertfit;
Bucură-te, că sufletul curat l-ai păstrat pentru cerescul tău Mire;
Bucură-te, că pentru aceasta trupul l-ai dat spre chinuire;
Bucură-te, că a te uni cu Hristos ai dorit;
Bucură-te, că pe Sfânta Treime ai mărturisit;
Bucură-te, mireasa lui Hristos cea în credinţă tare;
Bucură-te, Sfântă Marina, cea grabnică ajutătoare;
Bucură-te, că respingându-l, păgânul te privea cu nespusă cruzime;
Bucură-te, că spre chinuire să fii dată a poruncit cu mare asprime;
Bucură-te, defăimătoarea amăgirilor lumeşti;
Bucură-te, iubitoare a frumuseţilor cereşti;
Bucură-te, Sfântă Marina, mare muceniţă a lui Hristos!

Condacul 4

Fiind plin de mânie şi ură, tiranul a părăsit amăgita-i dragoste şi fără milă a poruncit să fii dezbrăcată de hainele tale şi bătută cu vergi. Dar tu, întărită în credinţa lui Hristos, cu răbdare în rugăciune cântai: ***Aliluia!***

Icosul 4

Răbdând chinurile grele, pământul se înroşea de sângele tău. Poporul, uimit şi plin de jale, privea cum piere frumuseţea ta, dar crudul Olimvrie ţi-a înmulţit suferinţa, pironindu-te pe lemn şi cu cângi sfâşiindu-ţi trupul, iar tu cu mare bărbăţie răbdai; pentru care noi îţi strigăm aşa:

Bucură-te, că neclintită ai rămas în chinuire;
Bucură-te, că lui Dumnezeu îi aduceai mulţumire;
Bucură-te, că loviturile vergilor le răbdai;
Bucură-te, că pentru Domnul Hristos pătimeai;
Bucură-te, că puterea dumnezeiască te-a acoperit;
Bucură-te, că prin suferinţă multă te-ai sfinţit;
Bucură-te, că pământul de sângele tău s-a înroşit;
Bucură-te, că prin aceasta pe satana l-ai zdrobit;
Bucură-te, că toate cu tăria diamantului le-ai răbdat;
Bucură-te, că prin calde rugăciuni sufletul ţi-ai luminat;
Bucură-te, că pentru răbdarea ta cea multă Hristos te-a încununat;

Bucură-te, Sfântă Marina, mare muceniţă a lui Hristos!

Condacul 5

Ridicându-ţi privirea la cer, te gândeai la patimile de pe Cruce ale Mirelui tău şi cu dragoste şi credinţă te rugai Lui: ***Vrăjmaşii m-au înconjurat, Doamne, caută spre mine, roaba Ta, şi mă miluieşte, ca din toată inima să-ţi cânt: Aliluia!***

Icosul 5

Întărită fiind în credinţa în Dumnezeu, nimic nu a putut să te despartă de dragostea Mirelui tău Hristos, nici sfaturile poporului, nici viclenele amăgiri, nici sălbăticia tiranilor sau asprele ameninţări, ca să slujeşti idolilor, pentru care tărie a ta, noi, minunându-ne, îţi cântăm aşa:

Bucură-te, că de Cerescul Mire nu te-ai despărţit;
Bucură-te, că în crudă chinuire, mai mult L-ai iubit;
Bucură-te, că n-ai voit să slujeşti idolilor spurcaţi;
Bucură-te, că nu te-ai supus păgânilor blestemaţi;
Bucură-te, că ai suferit tăieturile uneltelor de fier;
Bucură-te, că gândind la Hristos, priveai liniştită la cer;
Bucură-te, că uneltirile păgânilor le-ai biruit cu tărie;
Bucură-te, că toate le-ai suferit cu bărbăţie;
Bucură-te, că trupul tău s-a chinuit pe pământ;
Bucură-te, că sufletul strălucit a mers la Domnul cel Sfânt;
Bucură-te, de Cerească împărăţie râvnitoare;
Bucură-te, muceniţă în necazuri ajutătoare;
Bucură-te, Sfântă Marina, mare muceniţă a lui Hristos!

Condacul 6

Văzând tiranul eparh că nimic nu te poate înspăimânta, a poruncit să fii aruncată în temniţa celor osândiţi la moarte. Dar tu, Sfântă muceniţă Marina, deşi aveai oasele goale în urma chinurilor, înălţai rugăciuni fierbinţi lui Dumnezeu, ca să te întărească asupra vrăjmaşilor, cântându-l: ***Aliluia!***

Icosul 6

Stând singură în temniţa întunecoasă, diavolul, venind la tine în chip de câine, cu mare îndrăznire te înfricoşa, dar tu, cu multă bărbăţie, cu ciocanul ce l-ai găsit, în cap l-ai lovit până ce vedenia cea rea a pierit, şi rugându-te lui Dumnezeu l-ai biruit, pentru care te lăudăm aşa:

Bucură-te, muceniţă Marina, că multe răni ai răbdat;
Bucură-te, că păgânii în temniţă te-au aruncat;
Bucură-te, că satana acolo te-a ispitit;

Bucură-te, că fără teamă capul cu un ciocan i-ai zdrobit;
Bucură-te, că atunci mare cutremur s-a făcut;
Bucură-te, că, rugându-te, satana a dispărut;
Bucură-te, că lumină cerească s-a arătat;
Bucură-te, că acoperişul temniţei s-a ridicat;
Bucură-te, că Sfânta Cruce strălucea în văzduh;
Bucură-te, că Mirele Tău te-a întărit prin Sfântul Duh;
Bucură-te, Sfântă Marina, ajutătoare a celor necăjiţi;
Bucură-te, muceniţă, întărirea celor ispitiţi;
Bucură-te, Sfântă Marina, mare muceniţă a lui Hristos!

Condacul 7

Deasupra Sfintei Cruci cea plină de lumină zbura o porumbiţă albă care cu glas blând zicea: Bucură-te, Marina, muceniţă a lui Hristos, că ai biruit pe satana, vrăjmaşul cel rău şi curând vei veni în cămara Mirelui tău; iar tu, bucurându-te de cele văzute şi auzite, cântai Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 7

Duhul tău la această vedenie s-a înveselit, iar trupul, ca prin minune, de răni s-a tămăduit dobândind frumuseţea cea dintâi şi plină de bucurie îi mulţumeai lui Dumnezeu, pentru care noi îţi cântăm aşa:
Bucură-te, muceniţă mult-răbdătoare;
Bucură-te, către Domnul rugătoare;
Bucură-te, că El în temniţă te-a cercetat;
Bucură-te, că rănile cele grele ţi-a vindecat;
Bucură-te, că Duhul Sfânt ca o porumbiţă a venit;
Bucură-te, că pentru suferinţa Domnului l-ai mulţumit;
Bucură-te, muceniţă, în credinţă şi în nădejde întărită;
Bucură-te, fecioară curată de Domnul Hristos păzită;
Bucură-te, în ispitele noastre ajutătoare;
Bucură-te, Sfântă Marina, a satanei zdrobitoare;
Bucură-te, că de Mirele Hristos ai fost iubită;
Bucură-te, că de Duhul Sfânt ai fost ocrotită;
Bucură-te, Sfântă Marina, mare muceniţă a lui Hristos!

Condacul 8

A doua zi, fiind din nou scoasă la judecată, spre mirarea tuturor erai deplin sănătoasă şi vindecată de rănile trupului, dar ei rătăciţi fiind, credeau că zeii te-au ajutat. De aceea tu i-ai înfruntat şi cu tărie ai mărturisit puterea lui Hristos cea vindecătoare, cântând cu veselie: ***Aliluia!***

Icosul 8

Olimvrie, văzând statornicia, curajul tău şi credinţa în Dumnezeu, a poruncit să-ţi ardă spatele şi coastele cu făclii aprinse, dar tu mai cu putere te rugai şi în tăcere răbdai chinurile grele, pentru care cu bărbăţie te lăudăm aşa:

Bucură-te, Sfântă Marina, cea vindecată de Domnul;
Bucură-te, că în suferinţă ajuţi pe tot omul;
Bucură-te, că văzându-te poporul mult s-a minunat;
Bucură-te, că şi noi mijlocitoare în cer te-am câştigat;
Bucură-te, că în chinuri gândul tău era numai la Cel de Sus;
Bucură-te, muceniţă, că pe tiran l-ai răpus;
Bucură-te, că trupul cu făclii ţi-a fost ars;
Bucură-te, că mireasa lui Hristos ai rămas;
Bucură-te, că pe Dumnezeu L-ai slăvit în suferinţă;
Bucură-te, că toate chinurile te-au întărit în credinţă;
Bucură-te, că prin răbdare ai câştigat cununa;
Bucură-te, că în ceruri te veseleşti într-una;
Bucură-te, Sfântă Marina, mare muceniţă a lui Hristos!

Condacul 9

După ce te-a izbăvit Domnul de la astfel de muncire, ai strigat: "Doamne, m-ai învrednicit să merg prin foc pentru Tine, ajută-mă să trec şi prin apa Sfântului Botez". Acestea auzind tiranul, te-a aruncat într-un butoi cu apă, iar tu, afundându-te, în rugăciuni cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 9

Aruncată fiind de slujitorii idoleşti în apă, te rugai Domnului Hristos ca această afundare să-ţi fie Sfântul Botez pentru a doua naştere în viaţa veşnică şi - o, minune - cutremur mare s-a făcut, legăturile s-au desfăcut, slujitorii îngroziţi au fugit, iar tu te-ai mântuit, pentru care îţi cântăm aşa:

Bucură-te, muceniţă, că în chinuri grele ai fost cu folos;
Bucură-te, că, aruncată în apă, Botez ai cerut lui Hristos;
Bucură-te, că păgânii au vrut să te înece;
Bucură-te, că voinţa şi credinţa n-au putut să ţi le plece;
Bucură-te, că în suferinţă Domnul te-a cercetat;
Bucură-te, că frumoasă vedenie cerească ţi-a arătat;
Bucură-te, că răbdarea ţi-a fost răsplătită;
Bucură-te, că de toţi eşti prea mărită;
Bucură-te, fecioară sfântă, întărirea celor ce se nevoiesc;
Bucură-te, grabnică ajutătoare celor ce se mântuiesc;
Bucură-te, că pentru cei ce-ţi poartă numele eşti ocrotitoare;

Bucură-te, că pentru cei din necazuri eşti izbăvitoare;
Bucură-te, Sfântă Marina, mare muceniţă a lui Hristos!

Condacul 10

Cei care erau de faţă când în apă ai fost aruncată au văzut din cer o lumină pogorându-se şi o porumbiţă albă având în cioc o coroniţă de aur pe care o atingea de creştetul tău, iar tu, bucurându-te, îi cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 10

Vedenia cerească de mulţi a fost văzută, cum din cer stâlp de foc venea până la tine, având crucea raze luminoase şi porumbiţa cu glas lin s-a auzit zicând: "Pace ţie, Marina! Mireasa lui Hristos, acum vei primi cununa muceniciei şi te vei odihni în ceruri", pentru care noi te lăudăm aşa:
Bucură-te, că prin vedenie ai fost întărită;
Bucură-te, că de Hristos ai fost răsplătită;
Bucură-te, că în ceruri acum locuieşti;
Bucură-te, că acolo cu muceniţele te veseleşti;
Bucură-te, că din apă, vie ai ieşit botezată;
Bucură-te, că în cer şi pe pământ eşti lăudată;
Bucură-te, că din ceruri ne trimiţi putere;
Bucură-te, că satana, când te pomenim, pe loc piere;
Bucură-te, muceniţă a fecioarelor tărie;
Bucură-te, sprijinitoarea celor ce se roagă ţie;
Bucură-te, că prin tine creştinii s-au întărit;
Bucură-te, că pe Hristos Mirele tău mult L-ai iubit;
Bucură-te, Sfântă Marina, mare muceniţă a lui Hristos!

Condacul 11

Poporul venit la privelişte s-a cutremurat de puterea dumnezeiască, cum din munci ai fost scăpată, iar marele tiran Olimvrie, temându-se de întoarcerea lor spre Dumnezeul cel adevărat, a poruncit să fie ucişi toţi cei care îl mărturisesc pe Hristos şi-l cântă Lui: ***Aliluia!***

Icosul 11

După suferirea muncilor, întărită fiind în credinţa creştină, te-au scos afară din cetate şi a poruncit tiranul să fii ucisă cu sabia. Atunci toţi s-au înspăimântat, pământul s-a cutremurat, călăului din mână sabia i-a căzut, iar tu plină de curaj aşteptai împlinirea poruncii de a-ţi jertfi viaţa, pentru care îţi cântăm aşa:
Bucură-te, Sfântă Marina, că de sabie ai fost tăiată;
Bucură-te, că de Hristos la cer ai fost luată;

Bucură-te, că la moartea ta pământul s-a cutremurat;
Bucură-te, că pe satana l-ai ruşinat;
Bucură-te, că prin răbdarea ta cea multă capul i-ai zdrobit;
Bucură-te, că pentru Hristos mult ai pătimit;
Bucură-te, de vrăjmaşi risipitoare;
Bucură-te, de cereşti daruri împărţitoare;
Bucură-te, că acum cu îngerii în ceruri petreci;
Bucură-te, că te veseleşti cu Mirele ceresc pe veci;
Bucufa-te, a noastră ocrotitoare în nevoi;
Bucură-te, rugătoare la Dumnezeu pentru noi;
Bucură-te, Sfântă Marina, mare muceniţă a lui Hristos!

Condacul 12
Sfântă muceniţă Marina, prin munci grele şi chinuri mari, frumoasă ca aurul cel curăţit de şapte ori în foc, ai trecut hotarul cel îngust al vieţii tale, ajungând la Mirele cel fără de moarte, de la care ai primit cununa biruinţei, bucurându-te în cămara cea cerească, împreună cu fecioarele cele înţelepte cântându-l Lui: ***Aliluia!***

Icosul 12
Paharul cel amar al patimilor l-ai băut, Sfântă Marina, săvârşindu-ţi viaţa prin mucenicie, pentru care sufletul tău a intrat în dulceaţa Raiului, iar trupul tău cel mucenicesc împrăştie în jur mirosul cel minunat, veselind pe toţi creştinii. Şi acum trimite nouă, celor ce prăznuim pomenirea ta, daruri şi ajutor din ceruri ca să-ţi cântăm cu dragoste aşa:
Bucură-te, muceniţă Marina, a Raiului moştenitoare;
Bucură-te, că în veci eşti luminată de Cerescul Soare;
Bucură-te, prea frumoasă mireasă a lui Hristos;
Bucură-te, că bisericilor le dai mult folos;
Bucură-te, turturea dulce glăsuitoare;
Bucură-te, a Sfintei Treimi mărturisitoare;
Bucură-te şi te roagă pentru noi, cei oropsiţi;
Bucură-te şi ne ajută pe noi, cei ispitiţi;
Bucură-te, muceniţă răbdătoare pentru credinţă;
Bucură-te, că eşti stâlp şi pildă celor din suferinţă;
Bucură-te, că sfânta ta icoană o sărutăm;
Bucură-te, că prăznuirea ta cu bucurie o lăudăm;
Bucură-te, Sfântă Marina, mare muceniţă a lui Hristos!

Condacul 13 (de trei ori)

O, Sfântă mare muceniţă a lui Hristos Marina, cea care pentru Hristos viaţa ţi-ai jertfit şi adevărata credinţă ai mărturisit, în ceruri acum te veseleşti laudă aducând Sfintei Treimi împreună cu cetele mucenicilor. Roagă-te pentru noi Mirelui tău să ne întărească în credinţă, de ispite să ne păzească, de vrăjmaşi să ne mântuiască, de foc, de apă şi de necazuri să scăpăm, ca pe Dumnezeu, prin tine, să-L lăudăm cântându-l: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1

Născută fiind din părinţi de bun neam, dar necredincioşi, de copilă ai rămas orfană de mamă, iar tatăl tău Edesie, slujitor idolesc, te-a dat spre îngrijire la o femeie în afara cetăţii, de la care ai învăţat şi te-ai întărit în credinţa în Dumnezeu. Pentru aceasta îţi zicem aşa:
Bucură-te, floare aleasă dintre spinii idoleşti;
Bucură-te, că ai dorit Domnului să-l slujeşti;
Bucură-te, că la doisprezece ani în Hristos ai crezut;
Bucură-te, că dulceaţa învăţăturii creştine bine ai cunoscut;
Bucură-te, că pe Mirele Hristos L-ai dorit fierbinte;
Bucură-te, că ai început să urmezi ale Lui cuvinte;
Bucură-te, că nimic dintre cele pământeşti nu mai cugetai;
Bucură-te, că numai de numele lui Hristos grăiai;
Bucură-te, că ai dorit viaţă şi veşnică fericire;
Bucură-te, că ai urât deşertăciunea lumii şi a ei rătăcire;
Bucură-te, că ai crezut în Cel ce a făcut cerul şi pământul;
Bucură-te, că aceasta ai mărturisit cu cuvântul;
Bucură-te, Sfântă Marina, mare muceniţă a lui Hristos!

Condacul 1

Frumoasă floare crescută între spinii idoleşti şi împodobită cu frumuseţi sufleteşti, având minte cu bună înţelegere şi inima aprinsă de văpaia dragostei dumnezeieşti, Sfântă mare muceniţă Marina, vorbeai mereu de Mirele tău Hristos şi de veşnica împărăţie, aşteptând cu dorire să-ţi jertfeşti viaţa şi să te uneşti cu El, pentru care îţi cântăm: ***Bucură-te, Sfântă Marina, mare muceniţă a lui Hristos!***

***

Icoana din biserica Sfântului Nicolae Planas, Atena

Sfânta mare muceniţă Marina s-a născut în Antiohia Pisidiei din părinţi de neam bun, dar nu bine credincioşi, fiind întunecaţi cu păgânătatea elinească. Tatăl ei, cu numele Edesie, era slujitor idolesc. După moartea mamei sale, rămânând orfană şi în scutece, tatăl său a dat-o la o doică care petrecea într-un sat departe ca la 15 stadii de cetate. Copiliţa, fiind hrănită şi venind în vârstă, s-a arătat a fi frumoasă cu trupul, dar mai frumoasă cu sufletul, pentru că era împodobită cu bună pricepere şi cu bun obicei.

În vremea aceea, fiind mare prigoană împotriva creştinilor, preoţii şi clericii, învăţătorii cuvântului lui Dumnezeu, se ascundeau de frica muncitorilor, unii prin pustietăţi, alţii prin munţi şi peşteri, iar alţii prin sate, printre oamenii cei proşti. Ei

se tăinuiau în chip de săraci, dar unde puteau, învăţau sfânta credinţă în taină şi pe mulţi întorceau de la înşelăciunea idolească la creştinătate.

Deci, s-a întâmplat ca fecioara Marina, care acum era de 12 ani, a auzit de la un oarecare om credincios cuvânt despre Hristos, adevăratul Dumnezeu, cum S-a întrupat de la Duhul Sfânt în pântecele Preasfintei Fecioare şi cum S-a născut dintr-însa păzindu-i fecioria nestricată; apoi cum a făcut multe minuni şi a pătimit de bunăvoie pentru mântuirea oamenilor, a murit, a înviat, S-a înălţat la cer şi a pregătit celor ce cred în El şi-L iubesc, viaţa cea fără de sfârşit, slava şi împărăţia cea veşnică.

Sfânta mare mucenită Marina cea cu bună înţelegere, auzind acestea, a crezut în Hristos. Inima ei s-a aprins cu dumnezeiasca dragoste, încât nici nu mai gândea şi nici nu grăia altceva, decât numai despre Iisus Hristos. Toată luarea ei aminte era acolo, unde auzea ceva grăindu-se despre adevăratul Dumnezeu. Ea, precum credea într-Însul cu inima, tot aşa nu se ruşina a-L mărturisi pe El cu gura, deşi era încă nebotezată. Sfânta Marina dorea să-şi verse sângele său pentru Hristos şi cu El să se boteze, ca într-o scăldătoare a botezului, precum a auzit că mulţi din sfinţii mucenici, din amândouă părţile, s-au botezat în sângele lor, punându-şi sufletele lor pentru Domnul. Asemenea voia şi ea să se facă următoare lor.

Edesie, tatăl ei, aflând că fiica lui, Marina, a crezut în Hristos, a urât-o şi o socotea pe ea, nu ca pe o fiică, ci ca pe o străină. Dar fecioara Marina îşi punea nădejdea spre Tatăl cel ceresc.

Deci, venind în vârsta cea desăvârşită, că la 15 ani, a plecat odată la oile tatălui său, care păşteau pe câmp, ca să le vadă.

În acel timp, s-a întâmplat că eparhul Olimvrie din părţile Răsăritului, un muncitor cumplit al creştinilor, mergea spre Antiohia Pisidiei. El a întâmpinat-o pe ea pe drum şi, văzând-o că este frumoasă, s-a mirat de neobişnuita ei frumuseţe. Deci, îndată rănindu-se de dragostea ei, s-a gândit să o ia de soţie. El, stând în loc şi privind-o, a început a o întreba: *"Fecioară, să-mi spui mie despre tine tot adevărul de ce neam eşti, a cui fiică eşti şi cum te numeşti, pentru că te văd foarte frumoasă la vedere. De eşti din părinţi liberi, te voi lua pe tine cu nuntă legiuită, iar de eşti roaba cuiva, te voi răscumpăra şi te voi face femeia mea".*

Dar fecioara, înfrumuseţându-se mai mult cu înţelepciunea decât cu podoaba feţii şi răspunzând cu blândeţe, i-a spus a cui fiică este şi cum se numeşte. Dar n-a tăinuit că este roaba lui Hristos, crezând întru Unul Dumnezeu, Care a zidit cerul şi

pământul, şi cu Acela însoţindu-se prin dragostea inimii, nu mai are trebuinţă de alt mire.

Eparhul, auzind că fecioara este creştină, îndată, ca unul ce avea stăpânire de la împăraţi asupra creştinilor ca să-i muncească, a poruncit ostaşilor să o ia pe dânsa şi să o aducă în cetate după dânsul. Însă cu cinste, pentru că auzise cuvintele ei cele fecioreşti cu bună înţelegere. De aceea, mai mult a iubit-o pe ea, nădăjduind ca, prin îngrozirea muncilor, să o întoarcă de la Hristos şi să o aducă spre a sa voie.

Fecioara, fiind dusă de către ostaşi, se ruga în auzul tuturor către Dumnezeu, zicând: "Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu, nu mă lăsa şi nu da sufletul meu întru stricăciune, ca să nu mă biruiască vrăjmaşii mei. Auzul meu să nu se spurce din cuvintele lor cele viclene. Înţelegerea mea să nu se schimbe din înşelăciunile lor cele spurcate, inima mea să nu se înfricoşeze de îngrozirile lor cele cumplite. Nu face, Doamne, ca a mea credinţă să fie aruncată în noroiul lor şi să nu se bucure de mine diavolul cel urâtor de bine. Ci, trimite-mi ajutor din înălţimea sfântului Tău scaun şi-mi dă înţelepciune, spre deschiderea gurii mele, ca, înarmându-mă cu puterea Ta şi cu darul Tău înţelepţindu-mă, să stau fără de frică şi să dau răspuns la întrebarea ighemonului. Doamne, caută spre mine cu milostivire în ceasul acesta. Iată, acum sunt ca o oaie în mijlocul lupilor, ca o pasăre între cei ce o vânează şi ca peştele în mreajă. Deci, vino şi mă izbăveşte de toate meşteşugirile vrăjmaşului". Astfel rugându-se sfânta pe drum, a ajuns în cetatea Antiohiei Pisidiei.

Eparhul, intrând în cetate după obiceiul său păgânesc, a adus jertfă necuraţilor săi zei şi a făcut praznic în numele împăraţilor săi, iar pe câţi creştini a prins, pe toţi i-a aruncat în temniţă, ca să fie bine păziţi pentru munci.

Pe fecioara Marina a încredinţat-o la nişte femei cinstite să o păzească. A doua zi, eparhul, şezând la judecată înaintea poporului, a poruncit ca mai întâi să aducă pe Marina la întrebare, pentru că gândul lui era la dânsa. Deci, fecioara fiind pusă în faţă, el privea cu plăcere şi cu dragoste trupească fără de măsură la negrăita ei frumuseţe. Apoi a început a vorbi către dânsa, zicând: *"Prea frumoasă fecioară, toţi zeii ştiu că-mi este milă de tinereţile tale şi-ţi cruţ trupul tău cel tânăr care cu podoabă înfloreşte. Te rog, ascultă-mă şi pe mine şi adu jertfă zeilor, ca să-ţi fie bine, pentru că multe averi şi bogăţii vei lua. Tu vei fi mai fericită decât cele de o vârstă cu tine şi mai cinstită decât toate femeile din cetatea aceasta".*

Dar Sfânta Marina i-a răspuns: "Eu, învăţându-mă a cunoaşte pe Tatăl cel ceresc, pe Unul născut Fiul Lui, pe Sfântul Duh, pe Unul în Treime, Dumnezeul

cel adevărat şi viu, deprinzându-mă a mă închina Lui şi a-I aduce jertfă de laudă totdeauna, zeilor voştri, pe care nu i-am cunoscut, nu mă voi închina, nici le voi aduce jertfă, ca unii ce sunt fără de suflet şi nesimţitori. Deci, unora ca acelora nu le voi da cinstea mea, care se cuvine numai Ziditorului meu".

Atunci eparhul a zis: *"Marino, iarăşi mă rog ţie, ascultă-mă şi cinsteşte pe zeii cei nebiruiţi, pentru că de vei asculta sfatul meu, atunci îndată înaintea ochilor tuturor cetăţenilor te vei învrednici de mare cinste. Eu te voi lua de soţie şi toţi vor începe a te cinsti, ca pe soţia mea cea iubită. Eu îţi voi fi spre slavă şi cinste, iar tu îmi vei fi spre veselia şi îndulcirea vieţii mele. Deci, de nu mă vei asculta şi vei defăima dragostea ce o am către tine, atunci să ştii că vei cădea în multe rele. Pentru că mă vei sili să te muncesc, chiar nevrând, şi vei pierde în zadar o aşa frumuseţe, sănătate şi viaţă dulce. Astfel tu vei lua multe, amare şi nesuferite munci, şi de foc şi fiare vei pieri".*

Sfânta a răspuns: "Eparhule, nu nădăjdui că vei schimba credinţa mea cea întru Hristos, cu necredinţa voastră, nici cu îmbunări şi nici cu îngroziri, pentru că sunt roabă credincioasă Stăpânului meu, Care a pătimit de voie pentru mine. Dacă pentru mine El a răbdat cruce şi moarte, necruţându-Şi sfântul Său trup cel luat din Preasfânta Fecioară Maria, apoi cu cât mai mult sunt eu datoare să mor şi să pătimesc pentru Dânsul, necruţându-mi cu nimic sănătatea şi păcătosul meu trup. Să nu socoteşti că mă vei înfricoşa cu îngrozirile tale. Iată, eu sunt gata spre toate muncile şi morţile tale, căci Acela spre care eu nădăjduiesc mă va întări. Cele ce-mi zici pentru însoţire, despre cinste, despre slavă şi despre bogăţii, toate acelea îmi sunt mai urâte decât noroiul. Pentru ce să mă lepăd de Mirele meu Hristos, Împăratul Cel fără de moarte, şi să mă însoţesc cu un om tiran şi necredincios, mort cu sufletul? Niciodată nu voi face aceasta".

Eparhul, auzind acele cuvinte îndrăzneţe ale Sfintei Marina şi socotindu-le drept ocară mare şi spre necinstea lui, s-a umplut de mânie şi îndată, schimbând dragostea spre vrajbă şi spre urâciune, a poruncit să dezbrace hainele de pe mireasa lui Hristos, s-o întindă la pământ şi s-o bată fără cruţare cu vergi.

Sfânta fiind bătută fără de milă, trupul ei cel fecioresc se risipea de bătăile ce primea, iar sângele curgea din răni ca pâraiele, încât înroşea pământul. Poporul care privea la aceea, era cuprins de o jale mare, că vedea pe fecioara atât de frumoasă muncită cumplit. Deci, mulţi dintre ei plângeau.

Dar propovăduitorul striga: *"Marino, jertfeşte zeilor, ca să nu-ţi pierzi în deşert frumuseţea şi să te lipseşti mai înainte de vreme de această viaţă dulce".*

Muceniţa, ridicându-şi ochii minţii către Dumnezeu, se ruga, cerând ajutor şi întărire în nevoinţa sa cea pătimitoare. Ea nu simţea durerile în munci, căci se întărea cu darul lui Hristos şi răbda bătăile ce i se dădeau ca în trup străin.
Încă şi unii din popor ziceau către dânsa: "Fecioară, pentru ce îţi pierzi frumuseţea ta de bună voie, petrecând în nesupunere? Vezi cât de cumplit este judecătorul. El te va pierde şi se va şterge de pe pământ pomenirea ta, iar nouă ne este milă de tine!"

Sfânta a răspuns către dânşii cu glas mare, ocărându-i: "O, vicleniior sfetnici şi ajutători ai răutăţii! Voi sunteţi plini de duhul înşelăciunii, precum demult şarpele a sfătuit cu vicleşug pe Eva în Rai; tot aşa şi voi acum mă sfătuiţi, să mă depărtez de Dumnezeul meu. Deci, depărtaţi-vă de la mine voi, lucrătorii fărădelegii, că nu mă veţi înşela pe mine, care m-am dat lui Hristos cu tot sufletul".

Încetând slujitorii a o bate, tiranul a zis către muceniţă: *"Marino, acesta este numai începutul durerilor tale, iar de vei petrece mai mult în nesupunerea ta, îndată vei primi munci şi mai mari".*

Sfânta a răspuns: "Fă toate cele ce-ţi plac, atât ţie, cât şi tatălui tău, diavolul, căci eu nu am grijă de munci. Eu am pe Hristos, Care mă ajută şi El va ruşina toate meşteşugirile voastre!"

Eparhul, mâniindu-se mai mult, a poruncit s-o pironească la muncire cu piroane şi cu ostii de fier să-i strujească trupul.

Ea, ridicându-şi ochii spre cer, zicea: "Vrăjmaşii care îmi gândesc rele m-au înconjurat; iar Tu, Doamne, caută spre mine şi mă miluieşte. Trimite-mi ajutorul Duhului Tău cel făcător de viaţă, ca să mă înţelepţească a mărturisi numele Tău cel Preasfânt şi să mă întărească, să stau cu vitejie împotriva diavolului şi a slugilor lui, ca, biruindu-i, să-i umplu de ruşine. Astfel să fiu spre pildă celor ce Te iubesc şi îşi păzesc cinstea pentru Tine şi să câştig cu dânşii parte între cei de-a dreapta, în vremea judecăţii Tale".

Sfânta se ruga astfel, iar nemilostivii slujitori ai păgânului muncitor, ca nişte mâncători de trupuri, îi strujeau trupul şi o chinuiau mai cumplit. Carnea îi cădea şi sângele îi curgea pe pământ, încât i se vedeau oasele goale. Eparhul, neputând să se

uite la o muncire cumplită ca aceea, îşi acoperise faţa. Şi toţi care erau de faţă se mirau de o răbdare ca aceea a sfintei.

Tiranul grăia către dânsa: *"Marino, până când nu-ţi va fi milă de tine? Iată că ţi s-a zdrobit trupul; deci, măcar acum hotărăşte-te a jertfi zeilor, ca să nu pieri desăvârşit"*.
Muceniţa a răspuns: "O, fiară sălbatică, care mănânci trupuri omeneşti! Tu te arăţi că te milostiveşti şi ţi-e milă de mine, dar eu nu mă jelesc pe mine, deoarece Însuşi Hristos, Cel ce nu S-a cruţat pe Sine, S-a dat pentru mine la munci şi mai mari. Iar eu, de voi asculta sfatul tău nebun şi de-mi voi cruţa trupul, atunci sufletul meu cum se va încununa în împărăţia cerească?"

După aceasta, eparhul a poruncit să ia pe muceniţa de la muncire şi s-o arunce într-o temniţă adâncă şi întunecoasă, unde se aruncau cei osândiţi la moarte.

Sfânta muceniţă Marina, stând singură în temniţa aceea, nefiind acolo alţi osândiţi, se ruga lui Dumnezeu cu căldura duhului său, strigând din adâncul inimii: "Preaputernice Doamne, Căruia Îţi stau înainte cu frică toate puterile cereşti; Începătoriile şi Stăpâniile se cutremură înaintea feţei Tale şi toată zidirea se ţine, se schimbă şi se înnoieşte cu tăria Ta cea atotputernică. Tu, Stăpâne, caută din înălţimea cerului spre mine, smerita, netrebnica şi nevrednica roaba Ta, că spre Tine nădăjduiesc, la Tine am năzuit şi pentru numele Tău pătimesc. O, Preamilostive, caută şi vindecă acest trup rănit de bătăi şi rupt ca un sac! Înnoieşte sufletul meu şi-l păzeşte în Împărăţia Ta. Dă-mi putere ca să biruiesc şi să calc pe vrăjmaşul meu, precum se calcă nisipul cu picioarele. Să sfărâm puterea aceluia cu ajutorul Tău cel nebiruit, ca şi în mine să se prea mărească Preasfânt numele Tău, în veci!"

Sosind noaptea şi sfânta rugându-se lui Dumnezeu neîncetat, diavolul a îndrăznit a înfricoşa pe muceniţă prin nişte înfiorări de năluciri. Dumnezeu a voit acestea, spre mai mare prea mărire a plăcutei Sale. Deci, fără de veste s-a cutremurat temniţa şi s-a văzut ieşind dintr-un foc ca un fum, o oarecare strălucire şi s-a arătat diavolul în chip de balaur pestriţ, mare şi înfricoşat. El era înconjurat şi încins împrejurul trupului său cel văzut, de mulţi şerpi mici şi de vipere. Diavolul a şuierat înfricoşat şi, căscând gura mare şi spurcată, lăsa o putoare nesuferită. El, înconjurând împrejur pe muceniţă, îi făcea frică mare şi spaimă; apoi, deschizându-şi gura cea spurcată, a năvălit şi a apucat capul sfintei înghiţindu-l. Astfel că muceniţa se părea că este înghiţită de balaur, precum de demult proorocul Iona de chit.

Ea nu s-a deznădăjduit însă, nici nu s-a îndoit în credinţă; ci, îndreptându-şi toată mintea către Dumnezeu, a făcut pe sine semnul Sfintei Cruci, şi îndată a văzut crăpându-se pântecele balaurului, iar ea a ieşit întreagă şi nevătămată din înghiţirea lui. Din acel ceas a pierit toată înfricoşarea, nălucirea şi vedenia diavolească, pentru că, desfăcându-se pământul, a înghiţit pe balaur şi pe toţi şerpii care erau cu dânsul, pogorându-i în iad.

Sfânta muceniţă, fiind strălucită de o lumină cerească şi uitându-se în sus, a văzut acoperământul temniţei ridicat şi raze coborându-se de sus spre dânsa în chipul soarelui. Ea a văzut o cruce mare strălucind cu lumină negrăită, iar deasupra crucii vedea o porumbiţă albă ca zăpada, care grăia astfel: "Bucură-te, Marino, înţeleaptă porumbiţă a lui Hristos, căci ai biruit pe vrăjmaşul cel rău. Bucură-te şi te veseleşte, fiica Sionului celui de sus, căci a venit ziua veseliei tale, în care, cu înţeleptele fecioare, vei intra în cămara cea nestricată a Mirelui Celui fără de moarte, a Împăratului ceresc!" Porumbiţa grăind acestea către dânsa, Sfânta Marina s-a umplut de negrăită bucurie şi plăcere, iar trupul ei cel rupt se vindecă.

Ea singură simţea în sine cum creştea carnea în rănile ei şi le umplea. Pielea cea rănită s-a vindecat şi i-a trecut toată durerea şi neputinţa. Astfel s-a făcut cu tot trupul sănătoasă şi frumoasă, ca şi mai înainte.

Ea s-a întins spre mulţumirea lui Dumnezeu, strigând şi zicând: "Te binecuvântez pe Tine, Stăpâne; Te prea măresc Doamne, Dumnezeul meu, şi laud numele Tău; că, milostivindu-Te spre mine, m-ai cercetat şi ai tămăduit trupul meu. Sufletul meu l-ai întărit şi nu m-ai dat în mâinile vrăjmaşilor mei; ci, arătându-mi chipurile lor cele necurate, i-ai doborât pe ei în adâncul cel mai dedesubt. Înfricoşările lor le-ai gonit din mine, iar acum, bucurându-mă şi veselindu-mă de Tine, Dumnezeule, Mântuitorul meu, mă rog bunătăţii Tale celei iubitoare de oameni, ca să mă învredniceşti pe mine băii Sfântului Botez, că precum cu sângele, aşa şi cu apa spălându-mă, să mă aflu vrednică a intra în cămara Ta, că eşti binecuvântat în veci!"

În nişte vedenii şi descoperiri ca acestea şi într-o bucurie ca aceasta prăznuind Sfânta Marina, a petrecut toată noaptea aceea, până ce s-a luminat ziua, când a sosit şi vremea sfârşitului nevoinţei sale.

A doua zi, eparhul Olimvrie iarăşi a şezut la judecata sa cea necurată şi nedreaptă, adunându-se la privelişte tot poporul. Poruncind el ca să scoată pe muceniţă din temniţă, a pus-o înaintea sa la întrebare. Văzând-o pe ea cu faţa luminoasă şi cu tot

trupul întreg şi sănătos, neavând nici o urmă de rănile cele de ieri, s-a mirat foarte mult şi tăcea uimit, nepricepând cum muceniţa, care ieri a fost rănită peste tot, într-o noapte s-a tămăduit desăvârşit. Încă se mira şi poporul de acea minunată tămăduire. Deci, unii ziceau, că mare este puterea lui Hristos, iar alţii o numeau pe aceea vrajă.

Eparhul, abia deschizându-şi gura, a început a zice către sfântă: *"O, Marino, vezi cât se îngrijesc de tine zeii noştri, căci, milostivindu-se spre tinereţea şi frumuseţea ta, te-au vindecat de rănile tale. Deci, se cade şi ţie ca, pentru facerea de bine ce ai luat-o de la ei, să le răsplăteşti cu jertfe mulţumitoare, iar mai vârtos se cade ţie, ca să fii următoare şi moştenitoare tatălui tău, precum el slujeşte zeilor în rânduiala jertfelor, tot aşa şi tu te vei face jertfitoare şi le vei sluji lor în toate zilele vieţii tale".*

Sfânta a răspuns: "Nu se cuvine mie să las pe Dumnezeul meu Cel adevărat şi viu şi să slujesc zeilor voştri celor mincinoşi şi morţi. Mai ales se cade şi ţie, să cunoşti pe Unul Dumnezeul cerului şi să crezi în El. Puterea Lui ai văzut-o în mine, căci tu care m-ai rupt ieri în bucăţi, El astă noapte, într-un ceas m-a făcut întreagă şi sănătoasă; pentru că El este doctor Atotputernic al sufletelor şi al trupurilor omeneşti".

Dar împietritul eparh a poruncit ca iarăşi s-o chinuiască. Atunci au spânzurat-o din nou la muncire şi, aducând lumânări aprinse, îi ardeau spatele şi coastele ei, iar ea, afundându-şi mintea în Dumnezeu cu rugăciunea ce o făcea în taina inimii ei, răbda acele chinuri în tăcere. Ea a fost arsă ca un cărbune şi friptă ca nişte carne de mâncare.

După ce au scos-o de la muncire abia vie, a strigat cu glas mare: "Doamne, m-ai învrednicit pe mine pentru numele Tău a trece prin foc, învredniceşte-mă a trece şi prin apa Sfântului Botez, ca, spălându-mă de păcate, să mă duci în împărăţia Ta!"

Muncitorul, auzind că muceniţa a pomenit de apă, a zis: *"Iată, însetează, ticăloasa! Se cade a o adăpa pe dânsa".*

Deci, el a poruncit să tragă un poloboc foarte mare şi să-l umple cu apă şi să arunce într-însul pe muceniţa legată, ca, afundându-se în apă, să se înece.

Slujitorii când au luat-o ca s-o arunce în apă, ea a zis cu glas mare: "Doamne, Iisuse Hristoase, Care prin bărbăţie scoţi pe cei ferecaţi, Care dezlegi legăturile

morţii şi ale iadului şi ridici din morminte cu voia dumnezeieştii Tale puteri, caută spre roaba Ta şi rupe legăturile mele, iar această apă să-mi fie spre Sfântul Botez şi spre a doua naştere, cea spre viaţa veşnică; astfel ca, dezbrăcându-mă de omul cel vechi, să mă îmbrac în cel nou şi să mă arăt Ţie în cămara Ta în haina cea de nuntă!"

Aşa rugându-se muceniţa, slujitorii au aruncat-o în polobocul cel plin de apă şi, afundându-o, voiau să o înece.

Atunci îndată s-a cutremurat pământul şi legăturile muceniţei s-au dezlegat, iar slujitorii, cuprinşi de mare frică, au fugit de lângă poloboc, pentru că venise de sus o rază de lumină negrăită deasupra capului sfintei şi i s-a arătat iarăşi acea porumbiţă albă pe care o văzuse mai înainte pogorându-se din înălţime în chipul soarelui. Aceea, purtând în gură o cunună de aur şi zburând pe deasupra capului muceniţei, se atinse cu picioarele de creştetul capului ei şi iarăşi zbură în înălţime.

Vedenia aceasta era văzută nu numai de sfântă, ci şi de unii din cei ce stăteau de faţă, care erau vrednici de o vedenie ca aceea; pentru că în popor erau mulţi creştini tăinuiţi, care s-au învrednicit de a vedea acestea.

Sfânta, stând în apă, fără a se scufunda, cânta slăvind şi binecuvântând numele cel mare al Preasfintei Treimi: al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Apoi s-a văzut un stâlp de foc deasupra sfintei, ajungând până la cer, iar pe stâlp era o cruce

în chipul cristalului, care arunca raze luminoase; deci, porumbiţa aceea, zburând, a şezut pe vârful crucii. Atunci a venit un glas de sus în auzul tuturor, zicând: ***"Pace ţie, Marino, mireasa lui Hristos! Acum vei primi din mâna Domnului cununa frumuseţii cea neveştejită şi te vei odihni cu sfinţii în Împărăţia cerurilor!"***

Poporul auzind acel glas, încă şi pe muceniţă văzând-o ieşind din apă cu trupul sănătos, neavând pe sine nici urmă de arsuri, ci fiind întreagă, albă cu trupul şi frumoasă, îndată o mulţime mare de bărbaţi şi de femei au crezut în Hristos şi s-au mărturisit că sunt creştini, arătându-se gata de moarte pentru Hristos.

Ighemonul s-a înspăimântat văzând întoarcerea către Hristos a poporului celui atât de numeros. Deci, nu ştia ce să facă. El, umplându-se de mânie, a scos oastea pe care o avea înarmată cu săbiile trase asupra poporului şi a poruncit ca pe toţi cei ce slăveau numele lui Hristos să-i taie. Deci, câţi erau acolo necredincioşi sau fricoşi, aceia au fugit. Iar câţi cu adevărat au crezut, aceia singuri s-au plecat sub sabie. Atunci au căzut ucişi din amândouă părţile ca la cincisprezece mii. Aceia, botezându-se în sângele lor şi curăţindu-se de toate păcatele, au intrat întru bucuria Domnului lor, încununaţi cu mucenicie.

După aceasta, eparhul a condamnat şi pe muceniţă a fi tăiată cu sabia. ***Deci, Sfânta Marina, fiind scoasă afară la locul cel de tăiere, a cerut puţină vreme la cei ce o duceau pe ea şi, întorcându-se spre poporul cel ce venea după dânsa, îi sfătuia pe toţi să cunoască pe Unul adevăratul Dumnezeu, făcătorul lor, şi să fugă de înşelăciunea diavolească şi de pierderea închinării de idoli. Apoi, plecându-se la rugăciune, s-a rugat din destul pentru toţi.***

Atunci, deodată s-a cutremurat pământul şi a venit frica peste toţi. Mulţi au căzut la pământ de frică, chiar şi călăul, pentru că Domnul nostru Iisus Hristos, cu sfinţii Săi îngeri, S-a arătat din cer miresei Sale, chemând-o pe dânsa întru odihna Sa, întinzându-şi mâinile ca să-i primească sufletul ei.

Ea, umplându-se de negrăită bucurie, a rugat pe călău ca degrabă să-şi săvârşească porunca lui. Deci, ea şi-a plecat cinstitul său cap sub sabie şi astfel a fost tăiat, iar sufletul i s-a luat cu mâinile Domnului şi l-a dus la locaşurile cereşti.

Sfânta mare muceniţă Marina şi-a sfârşit nevoinţa muceniciei sale, în 17 zile ale lunii iulie.

Pătimirea a scris-o cel ce a văzut cu ochii, robul lui Dumnezeu Teofim, care a privit la toate muncile ei. El s-a învrednicit de aceleaşi vedenii, care i s-au desco-

perit sfintei. Astfel, el a dat credincioşilor spre folos şi spre cinstea şi pomenirea iubitei mirese a lui Hristos, Marina, şi spre slava iubitorului de oameni, Hristos, Mântuitorul nostru, Căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, să-I fie cinste şi slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(Vietile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei mare muceniţe Marina)

Bucură-te, Sfântă Marina, mare muceniţă a lui Hristos!

Acatistul Sfântului mucenic Emilian de la Durostor (18 iulie)

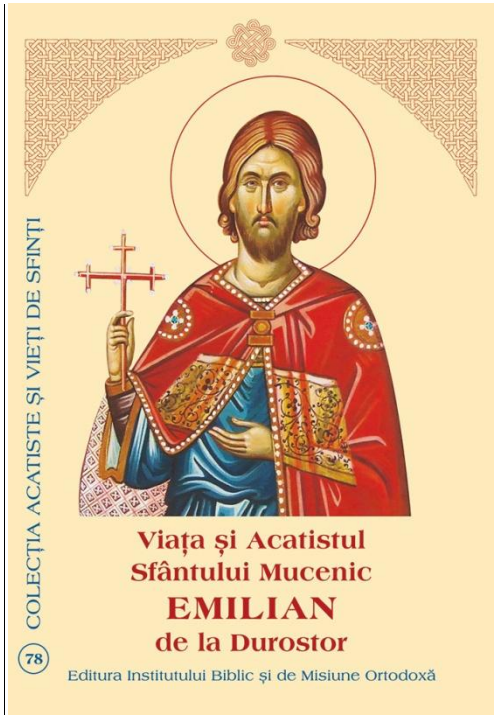

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Troparul: Izbăvitorule de întristare, Sfinte mucenic Emilian, stâlp al creştinătăţii, de ispite ne miluieşti şi de nevoi nemişcat. Cel ce ai rupt haina păgânătaţii prin credinţă, zdrobind idolii templului te-ai făcut jertfă, pentru adevăr chinuri răbdând. Lauda prea cinstită a României, mijlocitorule către Ziditorul, cel ce te veseleşti cu cetele ingereşti, nu înceta a te ruga lui Hristos Dumnezeu pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre.

***

Condacul 1

Ca pe o podoabă a mucenicilor şi apărător fierbinte al dreptei credinţe, te lăudăm pe tine, Sfinte mucenice Emilian, biruitorul înşelăciunii idoleşti. Iar tu, ca cel ce eşti mijlocitorul nostru către Dumnezeu, de înşelăciunea vrăjmaşului ne izbăveşte pe noi, care-ţi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!***

Icosul 1

Credinţa cea de viaţă dătătoare, mucenice Emilian, primind-o de la părinţii tăi cei de bun neam, luminat de harul lui Hristos, ai trăit pe pământ în fapte bune, pentru ca tinereţea ta să o aduci prinos de bună mireasmă lui Dumnezeu. Pentru aceasta, vrednicule de laudă, îţi aducem cântarea aceasta:
Bucură-te, floare rară, răsădită în cetatea Durostorum;
Bucură-te, că din părinţi binecredincioşi ai odrăslit;
Bucură-te, înger pământesc, luminat de harul lui Dumnezeu;
Bucură-te, prunc nevinovat, care ai crescut sub adumbrirea Duhului Sfânt;
Bucură-te, că te-ai hrănit cu învăţătura lui Hristos;

Bucură-te, cel ce Soarele dreptăţii te-a luminat;
Bucură-te, că dreapta credinţă ţi-a fost far călăuzitor;
Bucură-te, că din tinereţe ai avut nădejde tare către Dumnezeu;
Bucură-te, că de dragostea Lui nu te-ai despărţit;
Bucură-te, cântare suavă a iubirii treimice;
Bucură-te, că din dulceaţa Scripturilor te-ai hrănit;
Bucură-te, că de cele lumeşti nu ţi-ai lipit inima;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 2-lea

Viaţa ta, plăcută lui Dumnezeu, mărite Emilian, a fost în vremea nelegiuitului împărat Iulian, prigonitorul creştinilor. Însă, nici prigonirile, nici ameninţările dezlănţuite de acesta, nu te-au despărţit de dragostea lui Hristos, Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor, căruia neîncetat I-ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Plin de Duh Sfânt şi întărit de dragostea lui Hristos, ai înfruntat marea prigonire a împăratului apostat şi, văzând înşelăciunea idolească, ai început să propovăduieşti celor din cetatea Durostorum să nu se lepede de dreapta credinţă. De aceea, te lăudăm zicând:
Bucură-te, ostaş plin de credinţă dreaptă şi statornică;
Bucură-te, viteaz luptător pentru apărarea creştinilor;
Bucură-te, sabie care tai înşelăciunea idolească;
Bucură-te, scut de apărare împotriva duşmanilor văzuţi şi nevăzuţi;
Bucură-te, pavăza celor aflaţi în primejdii şi necazuri;
Bucură-te, piatră tăiată din piatra Hristos;
Bucură-te, bună mlădiţă ieşită din viţa Hristos;
Bucură-te, cel care te-ai arătat plin de har dumnezeiesc;
Bucură-te, următorul Sfântului Dasius - martirul din cetatea ta;
Bucură-te, luceafăr răsărit în vremea prigonirilor;
Bucură-te, că te-ai lepădat de slujirea împăratului pământesc;
Bucură-te, că ţi-ai ales ca împărat pe Împăratul cel veşnic;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 3-lea

Ca şi Irod, omorâtorul pruncilor din Betleem, tot aşa şi ighemonul Capitolinus a ucis pe pruncii născuţi din apă şi din Duh, în cetatea Durostorum. Dar tu, vrednicule ostaş al lui Hristos, văzând fărădelegea lui, te-ai rugat pentru aşezarea sufletelor nevinovate în ceata mucenicilor şi, dând slavă lui Dumnezeu, cântai neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Dacă ai văzut asuprirea şi suferinţa creştinilor din cetatea părinţilor tăi, ca un neînfricat ostaş al lui Hristos te-ai împotrivit cu multă bărbăţie celor ce sileau pe creştini să jertfească zeilor, mustrând cu tărie nelegiuirea lor. Pentru aceea, cu bucurie îţi aducem aceste laude:

Bucură-te, că nu te-ai supus poruncii împărăteşti;
Bucură-te, că nu te-ai alăturat închinătorilor idoleşti;
Bucură-te, că prigonitorii nu te-au înduplecat să jertfeşti zeilor;
Bucură-te, că ospăţul lui Hristos ai dorit;
Bucură-te, că ţi-ai aprins inima pentru Hristos;
Bucură-te, că veselia cea trecătoare nu ţi-a schimbat sufletul plin de Duhul Sfânt;
Bucură-te, că răbdarea mucenicilor te-a întărit;
Bucură-te, că aceasta te-a făcut să ai îndrăzneală a intra în capiştea idolilor;
Bucură-te, că ai sfărâmat idolii cei nesimţitori;
Bucură-te, că Hristos ţi-a dat tărie şi îndrăzneală;
Bucură-te, putere din puterea lui Hristos;
Bucură-te, lumină aprinsă din lumina Duhului;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 4-lea

Auzind Capitolinus vestea distrugerii altarelor păgâneşti, s-a tulburat şi cu mare mânie a strigat: "În grabă căutaţi pe Emilian şi aflându-l, să mi-l aduceţi ca să-l pierd". Dar tu, sfinte, unit fiind în cuget cu Hristos-Dumnezeu, nu te-ai înspăimântat de ameninţările lui, căci neîncetat cântai: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Poruncilor împăratului nu te-ai supus, Sfinte Emilian, căci Hristos te-a într-armat cu chemare sfântă la pătimire pentru El. Drept aceea, ai pornit spre ajutorul şi îmbărbătarea creştinilor prigoniţi, mărturisind cu tărie că şi tu, asemenea lor, nu te supui poruncilor păgâneşti. Pentru aceea, primeşte în dar cântarea noastră, sfinte:

Bucură-te, urmaş al lui Hristos şi credincioasă slugă;
Bucură-te, că Mântuitorul te-a chemat la pătimire pentru El;
Bucură-te, ascultător al glasului dumnezeiesc;
Bucură-te, că nesuferind nedreptatea, de bună voie te-ai predat celor fărădelege;
Bucură-te, că pe mulţi ai întărit în credinţa cea adevărată;
Bucură-te, vrednic luptător pentru Hristos;
Bucură-te, că viaţa întru nimic nu ţi-ai cruţat;
Bucură-te, că în faţa scaunului de judecată, luminos te-ai arătat;
Bucură-te, viteaz ostaş, care ai biruit păgânătatea;
Bucură-te, că în inima ta a încăput Hristos cel neîncăput;

Bucură-te, că Acesta te-a întărit să poţi pătimi pentru El;
Bucură-te, candela nestinsă în biserica lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 5-lea
Vederile minţii avându-le curăţite, ai ales a pătimi pentru Hristos, dorind a te jertfi pentru El, a învia împreună cu El, cântând neîncetat cântarea îngerească: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea
Dintru înălţime putere primind, cu îndrăzneală ai stat în faţa lui Capitolinus, vorbindu-i de Hristos, încât acesta s-a mirat de înţelepciunea ta. Auzind aceasta, cetele sfinţilor în cer s-au bucurat, iar noi, pe pământ, te lăudăm, zicând:
Bucură-te, stea luminată de Soarele Hristos;
Bucură-te, cel ce ai alergat către chinuri, rănit fiind de dragostea Stăpânului;
Bucură-te, că de frumuseţea trupului nu te-ai îngrijit;
Bucură-te, că frumuseţea cea dumnezeiască ai dorit;
Bucură-te, că înşelăciunea idolească ai alungat;
Bucură-te, cel ce ai revărsat lumină din lumina lui Hristos în sufletele credincioşilor;
Bucură-te, cel ce aduci bucurie celor ce te iubesc;
Bucură-te, că necredincioşii, văzându-te luminat de înţelepciunea lui Hristos, s-au cutremurat;
Bucură-te, cel ce ai îndepărtat rătăcirea păgânească;
Bucură-te, răbdătorule de chinuri şi apărătorul dreptei credinţe;
Bucură-te, vas ales al Preasfintei Treimi;
Bucură-te, că în ceruri, răsplată ţi s-a pregătit;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 6-lea
Supus din nou întrebărilor păgânului judecător, tu, mucenice Emilian, te-ai arătat neclintit în credinţa întru Hristos. Ai nesocotit bătăile ce ţi-au zdrobit trupul pentru că ai stat ca un adevărat ostaş, mărturisind adevărul şi cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea
Neclintit fiind şi stând tare pe piatra credinţei, te-ai arătat puternic, sfinte mucenice, urmând îndemnurilor Învăţătorului tău, cel ce a mântuit lumea de înşelăciunea vrăjmaşului. Pentru aceasta, cu dragoste îţi cântăm:
Bucură-te, mult pătimitorule pentru Hristos;
Bucură-te, pildă bună credincioşilor dreptmăritori;

Bucură-te, slujitor al adevărului şi om al dreptăţii;
Bucură-te, ancoră tare şi nemişcată a dreptei credinţe;
Bucură-te, purtătorule de Hristos şi mireasma Duhului;
Bucură-te, înger în trup şi reazem al Bisericii;
Bucură-te, suflet înmiresmat de mirul pătimirilor;
Bucură-te, îndelung răbdătorule şi statornic în adevăr;
Bucură-te, biruitor al înşelăciunii diavoleşti;
Bucură-te, propovăduitor al Adevărului;
Bucură-te, bun chivernisitor al tainelor dumnezeieşti;
Bucură-te, solia noastră către Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 7-lea

Foc pentru credinţă având în sufletul tău, fericite mucenice Emilian, pentru dragostea Celui dorit de tine, întru nimic ai socotit chinurile, întărit de dorul Lui şi vesel ai înfruntat toate, rugându-te pentru prigonitorii tăi, iar lui Dumnezeu aduceai laudă: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Nici bătăile, nici ademenirile împăratului, nici sabia ighemonului nu te-au înspăimântat, nici te-au despărţit de Hristos, căci tu, Sfinte Emilian, răcorindu-te din Izvorul vieţii, te-ai întărit. Pentru aceasta, uimindu-ne, îţi cântăm:
Bucură-te, potir al dragostei şi cupă a răbdării;
Bucură-te, sfetnic luminos şi candelă veşnic aprinsă;
Bucură-te, tânăr plin de râvnă dumnezeiască;
Bucură-te, glas auzit de Hristos în ceruri;
Bucură-te, faţă de înger luminată de Duhul Sfânt;
Bucură-te, jertfă plăcută lui Dumnezeu;
Bucură-te, piatră la temelia Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, stâlp neclintit al creştinătăţii;
Bucură-te, rob al lui Hristos şi prieten al îngerilor;
Bucură-te, martir prea lăudat din ceata mucenicilor;
Bucură-te, sămânţă bună aruncată în pământ românesc;
Bucură-te, floare rară, deschisă în nădejdea învierii;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 8-lea

După îndelungi prigoniri şi chinuri cumplite, ţi-ai dat sufletul în mâinile lui Hristos, strigând ca şi Sfântul arhidiacon Ştefan, întâiul mucenic: "Doamne, Iisuse

Hristoase, primeşte duhul meu". Şi astfel, sufletul tău, Sfinte Emilian, a fost aşezat în ceata martirilor, cântând neîncetat Preasfintei Treimi, cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Dacă ai trecut prin jertfă, din moarte la viaţă, adică în timpul lui Dumnezeu, Sfinte mucenice Emilian, nu ai părăsit nicicum pe cei ce se luptă încă cu necazurile şi primejdiile din lumea aceasta, ci mijloceşti la Preamilostivul Dumnezeu pentru cei ce-ţi cântă unele ca acestea:
Bucură-te, Sfinte Emilian, mucenic prea mărit al lui Hristos;
Bucură-te, împreună-vorbitorule cu îngerii;
Bucură-te, fiu al cetăţii Durostorum şi protopărinte al martirilor români;
Bucură-te, lauda Dobrogei şi bucuria tuturor românilor;
Bucură-te, mucenic cinstit în toate provinciile româneşti;
Bucură-te, rugător fierbinte pentru toţi cei ce te cinstesc cu dragoste;
Bucură-te, purtătorule de cunună cerească;
Bucură-te, prea înţelepte, cel ce ai semănat sămânţa bună în ţarina ta;
Bucură-te, vrednicule de laudă şi bucuria credincioşilor;
Bucură-te, turn al creştinătăţii şi stâlp al Bisericii;
Bucură-te, apărător al dreptei credinţe;
Bucură-te, îndrăznirea noastră către Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 9-lea

În Împărăţia cerurilor intrând, Sfinte mucenice Emilian, te îndulceşti de răsplata veşnicelor bunătăţi ale Stăpânului tuturor, Hristos Dumnezeu, pentru care ai pătimit; iară acolo, mărite mărturisitorule, nu încetezi a-I mulţumi, cântând împreună cu îngerii: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Mărgăritar de mult preţ al pământului Dobrogei te-ai arătat, Sfinte Emilian, mucenice al lui Hristos; căci trupul tău, îngropat în pământul strămoşilor noştri, sămânţă dătătoare de rod duhovnicesc s-a arătat urmaşilor tăi, iar sângele tău a rodit credinţa şi demnitatea noastră, a celor ce cântăm, după cuviinţă pomenirea ta, zicând:
Bucură-te, urmaş al apostolilor şi propovăduitor al Adevărului;
Bucură-te, sămânţă dumnezeiască semănată în pământ străbun;
Bucură-te, cel ce ai întregit ceata martirilor dobrogeni;
Bucură-te, comoară în pământ ascunsă în aşteptarea căutătorilor;
Bucură-te, cărare care duci la ceruri pe cei cucernici;
Bucură-te, izvor din care se adapă bunii credincioşi;
Bucură-te, rază de soare pentru poporul cel binecredincios;

Bucură-te, liman duhovnicesc în care se odihnesc credincioşii;
Bucură-te, cădelniţă de aur care porţi focul cel dumnezeiesc;
Bucură-te, făclie călăuzitoare în noaptea ispitelor;
Bucură-te, cărbune aprins din dragostea lui Hristos;
Bucură-te, luceafăr răsărit în zorii creştinismului românesc;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 10-lea

Cu ce cântări de laudă vom încununa pe mucenicul Emilian, căci acesta ca un bun atlet al lui Hristos, pe pământ a biruit uneltirile lui Veliar, iar în ceruri, vede pururea faţa cea prea luminată a Stăpânului tuturor, căruia îi cântă neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Având îndrăzneală către Dumnezeu pe care l-ai iubit, sfinte mucenice, nu înceta a te ruga pentru cei ce cinstesc cu dragoste pomenirea ta şi-ţi cântă cu evlavie, din inimă curată, unele ca acestea:
Bucură-te, prieten al lui Dumnezeu şi frate al nostru;
Bucură-te, că Hristos s-a împlinit întru tine;
Bucură-te, sălaş al Duhului Sfânt;
Bucură-te, că înaintezi mereu către adâncimile Preasfintei Treimi;
Bucură-te, cel ce stai în ceata mucenicilor, slăvind pe Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce desluşeşti tainele cele ascunse;
Bucură-te, rugător fierbinte şi sprijin sufletelor asuprite;
Bucură-te, bucuria îngerilor şi slava mucenicilor;
Bucură-te, dătător de bunătăţi duhovniceşti credincioşilor;
Bucură-te, suflet încărcat de roadele Duhului Sfânt;
Bucură-te, jertfă vie cu bună mireasmă plăcută lui Dumnezeu;
Bucură-te, celor sinceri şi smeriţi, bucurie şi grabnic ajutor;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 11-lea

Darul cel dat ţie de la Dumnezeu, ca răsplată pentru nevoinţele tale, mărite mucenice Emilian, cine poate să-l spună, cu adevărat? Căci te-ai învrednicit a face minuni şi faceri de bine celor ce se roagă ţie cu credinţă; pentru aceea, săvârşind cu dragoste sfântă pomenirea ta, cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Lăudăm nevoinţele tale, Sfinte mucenice Emilian, şi, cinstind sfintele tale moaşte, slăvim pe Dumnezeu, cel ce te-a prea mărit şi te-a dăruit poporului nostru spre a-l feri de tot felul de ispite şi necazuri, pentru care cântăm:

Bucură-te, răbdătorule în chinuri, întărirea celor slabi în credinţă;
Bucură-te, izbăvitorule de întristare şi dătătorule de bucurie;
Bucură-te, îndulcirea celor ce aleargă la tine;
Bucură-te, purtătorule de balsamul tămăduirilor;
Bucură-te, alinarea celor suferinzi şi părăsiţi;
Bucură-te, biruitorul nedreptăţilor şi pacea celor oropsiţi;
Bucură-te, ocrotitorul văduvelor şi al orfanilor;
Bucură-te, luminarea pruncilor şi înţelepciunea tinerilor;
Bucură-te, începătura mucenicilor şi bucuria cuvioşilor;
Bucură-te, sprijinitorul bătrânilor şi miluitorul săracilor;
Bucură-te, risipitorul furtunilor şi aducător de roadă pământului;
Bucură-te, turnul biruinţei şi uşa mântuirii;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 12-lea
Har dumnezeiesc cere nouă, sfinte, de la Dumnezeu, ca să putem lupta împotriva vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi. Întinde nouă mână de ajutor şi împacă viaţa noastră ca să nu pierim în iureşul ispitelor, ci, bucurându-ne, să cântăm împreună cu tine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Ca pe o podoabă de mult preţ te are Biserica noastră dreptmăritoare, pe tine, mucenice Emilian; căci de veacuri se cinsteşte numele tău în tot pământul românesc. De aceea, îţi aducem mulţumire pentru binefacerile pe care le reverşi peste noi, cei ce-ţi cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, sfinte, de veacuri cinstit în tot pământul românesc;
Bucură-te, că sfintele tale moaşte la Silistra s-au descoperit;
Bucură-te, întâiule între martirii dobrogeni;
Bucură-te, că eşti binecuvântare pentru neamul românesc;
Bucură-te, că în toată ţara ţi s-au înălţat locaşuri sfinte;
Bucură-te, rugător fierbinte pentru cei ce cinstesc numele tău;
Bucură-te, grabnic folositor celor ce aleargă la tine cu credinţă;
Bucură-te, potirul binecuvântării şi mijlocitorul harului;
Bucură-te, făclie luminoasă şi rază cerească;
Bucură-te, cel ce torni în inimi har dumnezeiesc;
Bucură-te, nădejdea mântuirii noastre;
Bucură-te, sprijinitorul nostru în ziua Judecăţii;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, mult pătimitorule ostaş al lui Hristos, Sfinte mucenice Emilian, cel ce te-ai învrednicit de la Hristos de mari daruri cereşti, primeşte rugăciunea noastră, a păcătoşilor, şi fii mijlocitor pentru noi către Înduratul Dumnezeu să ne izbăvească de focul cel veşnic, iertându-ne păcatele, ca împreună cu tine să-I cântăm: ***Aliluia!***

Apoi se zic iarăşi:

Icosul 1

Credinţa cea de viaţă dătătoare, mucenice Emilian, primind-o de la părinţii tăi cei de bun neam, luminat de harul lui Hristos, ai trăit pe pământ în fapte bune, pentru ca tinereţea ta să o aduci prinos de bună mireasmă lui Dumnezeu. Pentru aceasta, vrednicule de laudă, îţi aducem cântarea aceasta:
Bucură-te, floare rară, răsădită în cetatea Durostorum;
Bucură-te, că din părinţi binecredincioşi ai odrăslit;
Bucură-te, înger pământesc, luminat de harul lui Dumnezeu;
Bucură-te, prunc nevinovat, care ai crescut sub adumbrirea Duhului Sfânt;
Bucură-te, că te-ai hrănit cu învăţătura lui Hristos;
Bucură-te, cel ce Soarele dreptăţii te-a luminat;
Bucură-te, că dreapta credinţă ţi-a fost far călăuzitor;
Bucură-te, că din tinereţe ai avut nădejde tare către Dumnezeu;
Bucură-te, că de dragostea Lui nu te-ai despărţit;
Bucură-te, cântare suavă a iubirii treimice;
Bucură-te, că din dulceaţa Scripturilor te-ai hrănit;
Bucură-te, că de cele lumeşti nu ţi-ai lipit inima;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul 1

Ca pe o podoabă a mucenicilor şi apărător fierbinte al dreptei credinţe, te lăudăm pe tine, Sfinte mucenice Emilian, biruitorul înşelăciunii idoleşti. Iar tu, ca cel ce eşti mijlocitorul nostru către Dumnezeu, de înşelăciunea vrăjmaşului ne izbăveşte pe noi, care-ţi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!***

Şi această:

Rugăciune către Sfântul mucenic Emilian

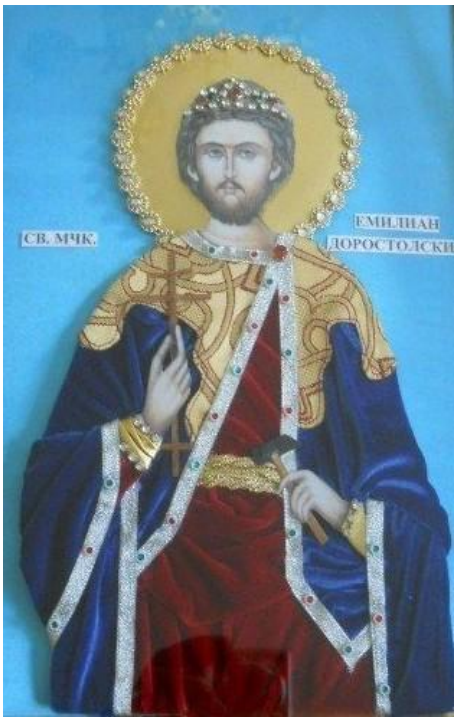

Prea lăudate mucenice al lui Hristos, Sfinte Emilian, care ai sfărâmat altarele idolilor şi te-ai adus jertfă bineplăcută lui Dumnezeu, auzi-ne pe noi, cei ce cădem înaintea icoanei tale şi cu umilinţă te rugăm: fii mijlocitor nouă către Stăpânul şi Mântuitorul lumii, ca unul care ai dobândit îndrăznire către Dumnezeu.

Cel ce ai risipit idolii templului, alungă idolii necredinţei care s-au înălţat în sufletele noastre şi, prin rugăciunile tale către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, zdrobeşte păcatul sub picioarele noastre, ca să punem hotar vieţii noastre întinate.

Stea luminoasă pe cerul Bisericii, alungă întunericul neîncrederii dintre noi şi umple mintea noastră de cunoştinţa cea adevărată din înţelepciunea cea dată ţie. Candelă care arzi veşnic de dragostea lui Hristos, aprinde-ne şi pe noi cu evlavie şi iubire.

Dă-ne răbdarea ta, sfinte, virtute cu care ai biruit privind la Cel a cărui suferinţă a depăşit orice suferinţă şi a cărui slavă strălucitoare a depăşit orice slavă.

Dă-ne curajul şi voinţa ta; credinţa şi iubirea ta către Dumnezeu.

Învaţă-ne umilinţa cu care ai părăsit toate bucuriile şi bogăţiile pământeşti, iar pacea cu care ai stat în faţa guvernatorului, fă să strălucească şi în noi podoaba frumuseţii inimii tale curate.

Tu, care umpli de lumină pe cei credincioşi, pune în noi, cu rugăciunile tale, temelia statorniciei şi a sfinţeniei, moştenitorule al nemuririi, roagă-te să fim şi noi împreună cu tine moştenitori.

Tu, care te desfătezi cu cetele tuturor sfinţilor şi faci fii ai luminii pe cei ce se roagă ţie şi te prăznuiesc, roagă-te să ajungem la Soarele dreptăţii şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, care străluceşte peste toţi cei pecetluiţi cu Sângele Său. Căruia I se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, în vecii vecilor.

Amin.

***

Icoană din Biserica „Naşterea Maicii Domnului“ din Drumul Taberei, Bucureşti

Pe vremea împărăţiei păgânului împărat Iulian, depărtatul de Dumnezeu, s-a pornit o cumplită prigoană împotriva creştinilor, ca un vifor şi furtună, încât s-a tulburat toată lumea. El dăduse poruncă, trimiţând ighemoni aspri, în toată stăpânirea Romei, prin toate ţările şi cetăţile, ca toţi creştinii din toată seminţia şi neamul şi de toată vârsta, să fie daţi fără de milă la cumplite chinuri. Cu o nedreaptă poruncă ca aceea, Iulian, întărâtându-se cu mânie şi cu vrajbă împotriva lui Hristos şi a robilor Lui, a stricat legile cele drepte şi a umplut Răsăritul şi Apusul de sângele creştinilor.

Şi a aşezat în cetatea Durostor, care se află în ţara Misiei, pe un muncitor ne-milostiv, anume Capitolin, plin de înşelăciune şi cu mintea întunecată, pierzător de oameni şi iubitor de idoli.

Acesta, intrând în templu, după ce a adus jertfe tuturor zeilor săi, s-a întors în palatul său. În altă zi a ieşit la locul cel de judecată, care era în privelişte şi a şezut pe un scaun înalt, cu mare mândrie şi cu îngrozire spre înfricoşarea creştinilor. Deci, punând de faţă porunca împărătească, întreba cu dinadinsul de este cineva în cetate, care se împotriveşte zeilor şi mărturiseşte că este creştin. Cetăţenii cu jurământ îl încredinţau că nu este în cetatea lor nici unul din acel fel; ci toţi cu închinăciune şi cu jertfe, cinstesc pe zei în toate zilele.

Auzind acestea, ighemonul Capitolin s-a bucurat foarte mult şi a poruncit să fie chemate la un ospăţ toate căpeteniile sale, zicându-le: *"De vreme ce vă văd pe voi slujind cu osârdie părinteştilor zei, se cade ca în ziua de astăzi să mâncăm, să bem şi să ne veselim împreună".*

În acea cetate era un creştin tăinuit cu numele Emilian, rob al oarecărui bărbat cinstit şi mai mare al cetăţii. Pe când aceştia petreceau împreună cu Capitolin, fericitul Emilian, aflând vreme bună să câştige cununa vieţii celei de sus, fiindcă se socotea pe sine creştin nu numai în faţa lui Dumnezeu şi a îngerilor, ci cunoscut şi în faţa oamenilor şi ca lucrul acesta să fie arătat tuturor, îmbrăcat fiind totdeauna ca un viteaz ostaş al lui Hristos cu platoşa credinţei şi cinstita cruce, a intrat în capiştea idolească şi luând un ciocan de fier, a răsturnat cu mâinile sale toţi idolii, sfărâmându-i în bucăţi. Apoi a răsturnat altarul lor, jertfele care erau înaintea lor le-a aruncat, a spart sfeştnicele şi a vărsat toate vasele.

După plecarea lui, a intrat în capişte un elin oarecare, servitorul lui Capitolin şi văzând toate sfărâmate, s-a spăimântat. Alergând, a vestit ighemonului şi tuturor căpeteniilor ce erau la masă cu dânsul. Atunci el îndată s-a tulburat şi s-a mâniat

foarte tare şi a trimis cu sârguinţă să caute pe cel ce a îndrăznit să facă o răutate ca aceea.

Alergând trimişii degrabă, au văzut pe un oarecare ţăran venind de la ţarină, mergând pe lângă capişte; deci, prinzându-l pe acela, l-au adus la palatul lui Capitolin, târându-l ca pe un tâlhar. După el venea mult popor cu slujitorii idoleşti, plângându-se de sfărâmarea zeilor lor.

Fericitul Emilian, văzând aceasta, a gândit în sine, zicând: "De voi tăinui eu lucrul meu, apoi ce folos va fi din aceasta; oare nu mai rău voi îngreuna conştiinţa mea, făcându-mă pricinuitor de moartea omului nevinovat şi voi fi pedepsit ca un ucigaş înaintea lui Dumnezeu?" Aceasta gândind, el a alergat la cei ce trăgeau şi băteau pe omul acela, i-a oprit pe dânşii şi cu glas mare a strigat: "Lăsaţi pe acest nevinovat şi luaţi-mă pe mine; pentru că eu am sfărâmat şi am călcat pe zeii voştri cei fără de suflet".

Deci, apucându-l soldaţii l-au dus cu bătăi şi cu ocări la palatul lui Capitolin, lăsând pe omul acela.

Ighemonul, şezând înaintea poporului la obişnuita lui judecată şi văzând pe Emilian, a zis către cetăţeni: *"Cine este acesta?"*

Iar cetăţenii au zis: *"Acesta este cel ce a sfărâmat pe zeii noştri şi a răsturnat jertfele"*.

Ighemonul, umplându-se de mânie, a grăit către cetăţeni cuvinte mai aspre: "*Voi aţi zis că nu este în cetatea voastră nici un potrivnic zeilor, dar iată, prin nepurtarea voastră de grijă, s-a găsit unul ca acesta; pentru această pricină veţi plăti la visteria împărătească o litră de aur*".

Aceasta zicând către cetăţeni, s-a întors spre fericitul Emilian şi a început a-l întreba pe el cu mânie, zicându-i: *"Cap necurat, să ne spui nouă cum te numeşti?"*

Emilian, viteazul ostaş al lui Hristos, a răspuns: "Sunt creştin".

Ighemonul, mâniindu-se şi mai mult, a zis: "*Necuratule, numele tău să ni-l spui*".

Mucenicul a răspuns: "Dacă mă întrebi de numele meu obişnuit, să ştii că părinţii mei m-au numit Emilian, iar Hristos, adevăratul Dumnezeu, m-a învrednicit a fi şi a mă numi creştin".

"*Spune-ne cine te-a îndemnat să aduci astfel de ocări nemuritorilor zei?*"

Atunci robul lui Dumnezeu a răspuns: "Dumnezeu şi sufletul meu mi-au poruncit să sfărâm idolii cei fără de suflet care se numesc de voi zei. Aceasta am făcut ca să se arate tuturor că sunt pietre fără suflet, muţi şi surzi, în care nu se află nici un fel de grăire. Deci, să ştii că nu am adus ocară adevăratului Dumnezeu, Care a făcut toate, ci am defăimat zeii voştri cei mincinoşi, care n-au creat nimic, ca să piară în veci, ca unii ce sunt făcuţi de voi".

Capitolin a întrebat iarăşi: "*Singur tu ai sfărâmat pe zei sau a fost şi altcineva cu tine?*"

Sfântul Emilian a răspuns: "Singur eu, cu ajutorul lui Hristos, am sfărâmat pe zeii voştri; iar jertfele şi lumânările lor le-am călcat în picioare; astfel că nici unul n-a putut să-şi izbândească strâmbătatea sa, nici să scape din mâinile mele, pentru că n-au putere, nici simţire. Cu dreptate spune Sfânta Scriptură: Să se facă asemenea lor, cei ce-i fac pe ei şi toţi cei ce se încred în ei!"

Atunci ighemonul, mâniindu-se, a poruncit să-l dezbrace spre bătăi. Mucenicul fiind dezbrăcat pentru bătăi, ighemonul a zis către el: "*Ticălosule, spune-ne cine te-a îndemnat să necinsteşti pe zei?*"

Sfântul, cu mare îndrăzneală i-a răspuns: "Ţi-am spus mai înainte şi îţi spun şi acum că nimeni altul decât numai Dumnezeu mi-a poruncit să fac aceasta".

Auzind ighemonul aceasta, a zis către slujitori: "*Întindeţi-l şi-l umpleţi de răni adânci, ca să ştie că îndrăzneala lui nu-i va ajuta, nici nu-l va elibera din mâinile mele*".

Mucenicul fiind bătut cumplit şi pământul roşindu-se de sângele său, ighemonul a zis către dânsul: "*Spune cine te-a îndemnat să faci răul acesta?*"

Iar mucenicul a răspuns: "Ţi-am spus şi tot nu mă crezi? Dumnezeu mi-a poruncit mie şi sufletului meu, însă nici un rău nu am făcut, ci bine; pentru că am ruşinat pe diavol şi am prea mărit pe Dumnezeu!"

Ighemonul Capitolin a zis către slujitori: "*Întoarceţi-l şi-l loviţi pe pântece şi pe piept, pentru că este îndrăzneţ şi neascultător legilor împărăteşti*".

După ce mucenicul a fost bătut multă vreme fără de cruţare, ighemonul a poruncit să înceteze cu bătaia şi a zis către Sfânt: "*Rob eşti sau liber?*"

Sfântul Emilian a răspuns: "Sunt rob al lui Hristos şi slujitor unui om oarecare, prefectul acestei cetăţi".

Auzind ighemonul aceasta, s-a mâniat foarte mult pe omul acela din cetate care era stăpânul lui Emilian, că ţine la dânsul pe un rob potrivnic zeilor şi nesupus poruncii împăratului; de aceea a pus asupra lui condiţie ca să dea la visteria împărătească o litră de argint; iar mucenicului i-a zis: "*La ce-ţi va folosi mărimea trupului tău? Căci ai dispreţuit să te împotriveşti chinurilor, ca să te arăţi mai nevrednic dintre toţi. Pentru aceasta, ca nu cumva şi alţii să se gândească la acestea şi prin tine, să se rătăcească în numele tău, tu singur vei fi aruncat în flacăra cuptorului*".

Atunci, Sfântul Emilian a zis servitorilor: "Liberaţi-mă puţin ca să mă rog Dumnezeului meu".

Deci, după ce s-a rugat şi şi-a împlinit rugăciunea, îndată slujitorii şi poporul, luând pe Sfânt, l-au scos afară din cetate şi aprinzând un foc mare aproape de malul râului Dunărea a aruncat într-însul pe Sfântul Mucenic Emilian, socotind că va deveni îndată cenuşă. Dar văpaia focului, înconjurând pe sfânt, nu s-a atins de dânsul, ci l-a păzit întreg şi neatins, iar pe slujitorii lui Capitolin, ce erau aproape, i-a cuprins flacăra şi i-a ars de tot.

Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum – frescă de la mănăstirea Dionisiou sec. XVI

Văzând slăvitul mucenic Emilian că focul nu l-a atins, a mărit pe Dumnezeu şi întorcându-se către răsărit, s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci şi ridicându-şi privirile către cer, a zis: "Doamne, Iisuse Hristoase, primeşte duhul meu!" Şi, zicând astfel, a adormit în pace.

Iar focul fiind stins, trupul său a rămas nevătămat de foc, încât nici perii capului n-au ars. După aceasta, cetăţenii care erau în taină creştini, mergând la femeia ighemonului, care asemenea era în taină creştină, au spus ei toate cele despre Sfânt, îndemnând-o să ceară de la bărbatul ei trupul mucenicului spre îngropare.

Deci, femeia, rugându-se de bărbatul său, acela i-a poruncit să-l ia fără temere. Credincioşii, luând trupul Sfântului Emilian, l-au îngropat cu pânze curate, l-au uns cu aromate şi apoi l-au îngropat cu cinste cu psalmi şi cu cântări, în locul numit Ghizidina, departe de cetatea Durostor ca la trei stadii.

Sfântul mucenic Emilian a pătimit pentru Hristos de la ighemonul Capitolin, în 18 zile ale lunii lui iulie, stăpânind în Roma Iulian, paravatul, iar peste noi împărăţind Domnul nostru Iisus Hristos, Căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh I se cuvine cinste şi slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mucenic Emilian)

Izbăvitorule de întristare,
Sf. Mc. Emilian
Lauda preacinstită a României
SF M. EMILIAN
DE LA DUROSTORUM
roagă pe Hristos Dumnezeu
să mântuiască sufletele noastre